DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

3. maj 2001 *

I sag C-28/99,

angående en anmodning, som Rechtbank van eerste aanleg te Gent (Belgien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Jean Verdonck,

Ronald Everaert

og

Edith De Baedts

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 6 i Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989 om samordning af retsforskrifterne vedrørende insider-handel (EFT L 334, s. 30),

* Processprog: nederlandsk.

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne V. Skouris, J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen og F. Macken,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— J. Verdonck, R. Everaert og E. De Baedts ved advocaten K. Geens, H. Gilliams, J.-M. Nelissen Grade og R. Verstringhe

— den belgiske regering ved A. Snoecx som befuldmægtiget

— den nederlandske regering ved M.A. Fierstra som befuldmægtiget

— den portugisiske regering ved J.A. Texeira Santos do Rio og L. Fernandes, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Tufvesson og T. van Rijn, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 13. juli 2000 er afgivet mundtlige indlæg af J. Verdonck, R. Everaert og E. de Baedts, af den belgiske regering og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. oktober 2000,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 27. januar 1999, indgået til Domstolen den 5. februar 1999, har Rechtbank van eerste aanleg te Gent i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 6 i Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989 om samordning af retsforskrifterne vedrørende insider-handel (EFT L 334, s. 30).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under straffesager mod J. Verdonck, R. Everaert og E. De Baedts (herefter »Verdonck m.fl.«), der strafforfølges i henhold til artikel 181, 182, 183 og 189 i lov af 4. december 1990 om finansielle transaktioner og finansielle markeder (*Moniteur belge* af 22.12.1990, s. 23800, herefter »1990-loven«), som fastlægger gerningsindholdet af og straffen for den overtrædelse, der består i insider-handel.

Fællesskabsretsforskrifterne

3 Artikel 1 i direktiv 89/592 bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

1) intern viden: viden, som ikke er blevet offentliggjort, som er af en præcis karakter og vedrører en eller flere udstedere af værdipapirer eller et eller flere værdipapirer, og som, hvis den blev offentliggjort, mærkbart ville kunne påvirke kursen på det eller de pågældende værdipapirer;

[...]«

4 Artikel 2 i direktiv 89/592 bestemmer:

»1. Hver medlemsstat forbyder personer, der:

— som følge af, at de er medlem af det udstedende selskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan

— som følge af, at de besidder kapitalinteresser i det udstedende selskab, eller

— fordi de har adgang til sådan viden i forbindelse med udøvelsen af deres beskæftigelse, erhverv eller funktioner,

er i besiddelse af en intern viden, direkte eller indirekte for egen eller tredjemands regning at erhverve eller afhænde værdipapirer i det eller de udstedende selskaber, som berøres af denne interne viden, idet de bevidst udnytter denne.

2. Når en person som omhandlet i stk. 1 er et selskab eller en anden juridisk person, gælder det i samme stykke omhandlede forbud de fysiske personer, der deltager i afgørelsen om at foretage transaktionen på den pågældende juridiske persons vegne.

[...]«

5 Artikel 6 i direktiv 89/592 bestemmer:

»Hver medlemsstat kan fastsætte strengere bestemmelser end dem, der er foreskrevet i dette direktiv, eller supplerende bestemmelser, forudsat at sådanne bestemmelser finder almindelig anvendelse [...]«

Belgiske retsforskrifter

6 Direktiv 89/592 er blevet gennemført i belgisk ret ved 1990-lovens artikel 181-189.

7 Lovens artikel 181 definerer begrebet »intern viden« på følgende måde:

»Ved anvendelsen af dette kapitel forstås ved intern viden: Viden, som ikke er blevet offentliggjort, som er af en tilstrækkelig præcis karakter og vedrører en eller flere udstedere af værdipapirer eller af andre finansielle instrumenter eller et eller flere værdipapirer eller andre finansielle instrumenter, og som, hvis den blev offentliggjort, mærkbart ville kunne påvirke kursen på det eller de pågældende værdipapirer eller på det eller de pågældende andre finansielle instrumenter.

For intern viden anses ikke viden, som holdingselskaber råder over i anledning af den rolle, som de spiller ved ledelsen af selskaber, som de deltager i, på betingelse af, at der ikke er tale om viden, som skal offentliggøres i henhold til ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om de forpligtelser, der følger af værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs.«

8 1990-lovens artikel 182, stk. 1, bestemmer:

»For personer, der:

1° som følge af, at de er medlem af det udstedende selskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan

2° som følge af, at de besidder kapitalinteresser i det udstedende selskab, eller

3° fordi de har adgang til sådan viden i forbindelse med udøvelsen af deres beskæftigelse, erhverv eller funktioner,

er i besiddelse af en viden, som de ved eller ikke med rimelighed kan undgå at vide er intern, er det forbudt direkte eller indirekte for egen eller tredjemands regning at erhverve eller afhænde værdipapirer eller andre finansielle instrumenter, der berøres af denne viden.«

9 Definitionen af holdingselskaber findes i artikel 1 i kongelig anordning nr. 64 af 10. november 1967 om holdingselskaber (*Moniteur belge* af 14.11.1967, s. 11815).

10 Efter denne bestemmelses ordlyd anses følgende selskaber for holdingselskaber:

»1° Belgiske selskaber, som besidder andele i et eller flere belgiske eller udenlandske datterselskaber, der retligt eller faktisk giver dem beføjelse til at styre disses virksomhed, såfremt:

a) disse selskaber eller alle eller visse af deres datterselskaber eller datter-datterselskaber har henvendt sig til offentligheden i Belgien med henblik på udstedelse eller placering af deres aktier eller anparter

b) værdien af deres andele samlet andrager mindst femhundrede millioner francs eller udgør mindst halvdelen af deres egne midler.

2° Belgiske selskaber, som selv eller hvis datterselskaber eller datter-datterselskaber har henvendt sig til offentligheden i Belgien med henblik på udstedelse eller placering af deres aktier eller anparter, og som er datterselskaber eller datter-datterselskaber af udenlandske selskaber eller institutioner, der direkte eller indirekte har andele i belgiske selskaber, hvis værdi samlet andrager mindst femhundrede millioner francs eller udgør mindst halvdelen af deres egne midler.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 Under sine møder den 22. august 1995 og den 10. oktober 1995 undersøgte Ter Beke NV's (herefter »Ter Beke«) bestyrelse mulighederne for at erhverve Chilled

Food Business, der er en afdeling af Unilever Belgium NV (herefter »Unilever«). Den 14. september 1995 blev der afgivet et vejledende bud, og den 19. december 1995 godkendte Ter Beke's bestyrelse et tilbud om overtagelse af denne afdeling.

12 Den 5. marts 1996 undertegnede Ter Beke og Unilever en hensigtserklæring, der blev offentliggjort samme dag, hvori de udtrykte ønske om at fortsætte de igangværende drøftelser mellem dem uden at inddrage andre. Efter bekendtgørelsen af denne hensigtserklæring steg kursen på Ter Beke's aktier fra 2 800 BEF til 3 230 BEF mellem den 5. og den 18. marts 1996, hvilket er en stigning på 15,3%.

13 Den 14. maj 1996 undertegnede Ter Beke og Unilever købsaftalen for Chilled Food Business.

14 Det følger af forelæggelsesdommen, at Verdonck m.fl. er medlemmer af Ter Beke's bestyrelse, og at J. Verdonck ligeledes er medlem af selskabets direktion. Verdonck m.fl. afgav mellem den 6. og den 8. februar 1996 købsordrer, der resulterede i erhvervelse af aktier i Ter Beke til kurs 2 590 BEF.

15 Openbaar Ministerie (anklagemyndigheden) iværksatte strafforfølgning mod Verdonck m.fl. ved Rechtbank van eerste aanleg te Gent med den begrundelse, at de ved at erhverve aktier i Ter Beke, før hensigtserklæringen mellem dette selskab og Unilever var blevet offentliggjort, ulovligt havde gjort brug af intern viden i strid med 1990-lovens artikel 181, 182, 183 og 189.

16 Verdonck m.fl. gjorde til deres forsvar navnlig gældende, at 1990-loven er uforenelig med direktiv 89/592. Når 1990-loven definerer insider-handel på en strengere måde end direktivet, mens det samtidig præciseres, at den viden, som holdingselskaber besidder, ikke udgør intern viden, der kan omfattes af bestemmelserne om en sådan overtrædelse, tilsidesætter loven artikel 6 i direktiv 89/592, der kun tillader medlemsstaterne at fastsætte strengere bestemmelser end dem, der er foreskrevet i direktivet, såfremt de pågældende bestemmelser finder almindelig anvendelse.

17 Rechtbank van eerste aanleg te Gent finder, at straffesagens afgørelse afhænger af fortolkningen af artikel 6 i direktiv 89/592, og har derfor besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen de tre følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er det foreneligt med artikel 6 i direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989 om samordning af retsforskrifterne vedrørende insider-handel, hvorefter 'hver medlemsstat kan fastsætte strengere bestemmelser end dem, der er foreskrevet i dette direktiv, eller supplerende bestemmelser, forudsat at sådanne bestemmelser finder almindelig anvendelse [...]', at der i en lovgivning i en medlemsstat fastsættes en strengere definition, idet der dog for en bestemt kategori — nemlig holdingselskaber — anvendes en speciel undtagelse fra denne strengere definition?

2) Er gennemførelse af direktiv 89/592/EØF i Belgien med artikel 181 i den belgiske lov af 4. december 1990 om finansielle transaktioner og finansielle markeder, der lyder således:

'Ved anvendelsen af dette kapitel forstås ved intern viden: Viden, som ikke er blevet offentliggjort, som er af en tilstrækkelig præcis karakter og vedrører en

eller flere udstedere af værdipapirer eller af andre finansielle instrumenter eller et eller flere værdipapirer eller andre finansielle instrumenter, og som, hvis den blev offentliggjort, mærkbart ville kunne påvirke kursen på det eller de pågældende værdipapirer eller på det eller de pågældende andre finansielle instrumenter.

For intern viden anses ikke oplysninger, som holdingselskaber råder over i anledning af den rolle, som de spiller ved ledelsen af selskaber, som de deltager i, på betingelse af, at der ikke er tale om oplysninger, som skal offentliggøres i henhold til ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om de forpligtelser, der følger af værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs.

Bestemmelserne i dette kapitel finder anvendelse på værdipapirer og andre finansielle instrumenter som omhandlet i artikel 1.',

i overensstemmelse med det nævnte direktivs artikel 6?

3) Såfremt medlemsstaten har gennemført direktiv 89/592/EØF således, som den belgiske lovgiver har gjort i artikel 181 i den belgiske lov af 4. december 1990 om finansielle transaktioner og finansielle markeder, og såfremt denne gennemførelse er i strid med direktivet, har dette da til følge, at den strengere

bestemmelse skal anses for ikke at indgå i den nationale lovgivning, eller gælder bestemmelsen fortsat i fuldt omfang, også for holdingselskaber?«

De to første spørgsmål

18 Den forelæggende ret ønsker med sine to første spørgsmål, der skal behandles samlet, nærmere bestemt at få oplyst, om artikel 6 i direktiv 89/592 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at der anvendes bestemmelser i en medlemsstats lovgivning, der er strengere end dem, der er fastsat i dette direktiv for så vidt angår forbuddet mod at udnytte intern viden, idet der dog fastsættes en definition af intern viden, der undtager en bestemt type viden, som holdingselskaber er i besiddelse af.

19 Verdonck m.fl., den belgiske og den portugisiske regering samt Kommissionen er enige om, at 1990-loven ved ikke at kræve, at insideren bevidst udnytter den interne viden, som han besidder, og ved dermed også at omfatte uagtsom udnyttelse af en sådan viden, indeholder en strengere definition af den forbudte udnyttelse af intern viden end den, der følger af artikel 2, stk. 1, i direktiv 89/592.

20 Der er imidlertid forskellige opfattelser af spørgsmålet om, hvorvidt 1990-loven er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6 i direktiv 89/592, som kun anerkender strengere bestemmelser end dem, der er foreskrevet i direktivet, forudsat at de finder almindelig anvendelse.

21 Verdonck m.fl. og den portugisiske regering har foreslået, at spørgsmålet om, hvorvidt 1990-loven er i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 89/592, besvares benægtende. De har gjort gældende, at de i hovedsagen omhandlede bestemmelser i den nævnte lov, som de finder strengere, ikke finder anvendelse på en bestemt kategori af selskaber, hvorfor de ikke finder almindelig anvendelse i den nævnte artikel 6's forstand.

22 Den belgiske regering har for sit vedkommende i det væsentligste gjort gældende, at 1990-lovens artikel 181, stk. 2, kun gør det klart for holdingselskaber, hvilken viden blandt de fortrolige oplysninger, som disse selskaber er i besiddelse af, navnlig for så vidt angår deres datterselskaber, der er intern, og hvilken viden der ikke er det. Ifølge den belgiske regering giver 1990-lovens artikel 181, stk. 2, alene en definition, der svarer til den almindelige definition af intern viden, der findes i artikel 1, nr. 1, i direktiv 89/592, når den angiver, at den viden, som holdingselskaber skal offentliggøre i henhold til nationale ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser vedrørende de forpligtelser, der følger af værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs, udgør intern viden. Den viden, der skal offentliggøres i henhold til de nævnte nationale bestemmelser, er nemlig netop den, der mærkbart ville kunne påvirke kursen på de berørte værdipapirer, som omhandlet i direktivets artikel 1, nr. 1.

23 Den belgiske regering har med hensyn hertil gjort gældende, at artikel 4, stk. 1, første afsnit, i kongelig anordning nr. 2331 af 18. september 1990 vedrørende de forpligtelser, der følger af optagelsen af værdipapirer til notering på en belgisk fondsbørs' hovedmarked (*Moniteur belge* af 22.9.1990, s. 18138), i den version, der var gældende på tidspunktet for de forhold, Verdonck m.fl. er tiltalt for, pålagde selskaber, hvis værdipapirer var optaget til officiel notering på en fondsbørs, »uden ophold at offentliggøre ethvert forhold eller enhver beslutning, som de har kendskab til, og som, hvis det blev offentliggjort, ville kunne påvirke aktiernes kurs mærkbart«. Den belgiske regering har angivet, at denne bestemmelse senere er blevet gentaget i kongelig anordning nr. 1421 af 3. juli

1996 vedrørende forpligtelser med hensyn til lejlighedsvise oplysninger fra udstedere af finansielle instrumenter, der er optaget på en fondsbørs' hovedmarked og nye marked (*Moniteur belge* af 6.7.1996, s. 18700).

24 Den belgiske regering har tilføjet, at visse specifikke kendetegn for holdingselskaber har foranlediget lovgiver til at præcisere definitionen af intern viden for så vidt angår disse selskaber, men den har mindet om, at disse præciseringer kun klargør den almindelige definition for en særlig kategori af selskaber.

25 Subsidiært har den belgiske regering gjort gældende, at selv om definitionen af intern viden for holdingselskaber måtte anses for at være forskellig fra den, der anvendes over for andre selskaber, fratager dette ikke bestemmelserne i 1990-lovens artikel 182 deres almindelige rækkevidde, idet de sigter mod at forbyde anvendelse af enhver intern viden med henblik på at gennemføre transaktioner med værdipapirer eller finansielle instrumenter.

26 Mere subsidiært har den belgiske regering gjort gældende, at selv om det måtte findes, at virkningen af bestemmelserne i 1990-lovens artikel 181, stk. 2, sammenholdt med artikel 182 er, at der skabes en undtagelse fra en strengere bestemmelse end dem, der er fastsat i direktiv 89/592, er denne undtagelse begrundet. Direktivet har nemlig selv taget hensyn til visse specifikke situationer og visse kategorier af aktører på de finansielle markeder, for at disse situationer og kategorier ikke skal omfattes af direktivets bestemmelser, idet helt sædvanlige transaktioner ellers ville blive forbudt. Den belgiske regering har med hensyn hertil henvist til ellevte og tolvte betragtning til direktiv 89/592 samt til dets artikel 2, stk. 4. Ifølge den belgiske regering kan holdingselskaber ikke forvalte deres andele, hvis ikke der fandtes bestemmelser som 1990-lovens artikel 181, stk. 2. Den nederlandske regering har på dette punkt tilsluttet sig den belgiske regerings opfattelse. Ifølge disse regeringer befinder holdingselskaber sig i en særlig situation, idet de nødvendigvis besidder fortrolige oplysninger som følge af

deres retlige eller faktiske kontrol over deres datterselskaber. Hvis alle disse oplysninger blev betragtet som intern viden, ville det være umuligt for de nævnte selskaber at udøve deres virksomhed.

27 Kommissionen har gjort gældende, at undtagelsen til fordel for holdingselskaber medfører, at denne selskabsform ikke alene undtages fra forbuddet mod uagtsom udnyttelse af intern viden, men også fra forbuddet mod bevidst udnyttelse af en sådan viden. Med andre ord fraviger undtagelsen til fordel for holdingselskaber både det strengere forbud, der findes i 1990-loven, og selve det forbud, der nævnes i direktiv 89/592. Den undtagelse, der følger af den nævnte lovs artikel 181, stk. 2, er imidlertid juridisk set forskellig fra den ved 1990-lovens artikel 182 indførte strengere definition af forbuddet mod udnyttelse af intern viden, hvorfor denne nationale bestemmelse på trods af undtagelsen til fordel for holdingselskaber fortsætter med at finde almindelig anvendelse i det nævnte direktivs artikel 6's forstand.

28 Det bemærkes indledningsvis, at Domstolen inden for rammerne af anvendelsen af traktatens artikel 177 ikke har kompetence til at afgøre, om en national bestemmelse er forenelig med fællesskabsretten, eller til at fortolke nationale ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser. Den er dog beføjet til at forsyne den nationale ret med alle under fællesskabsretten henhørende fortolkningsbidrag, som gør det muligt for denne ret at vurdere de nævnte forskrifters forenelighed med fællesskabsbestemmelserne (jf. bl.a. dom af 30.4.1986, forenede sager 209/84-213/84, Asjes m.fl., Sml. s. 1425, præmis 12, og af 25.6.1997, forenede sager C-304/94, C-330/94, C-342/94 og C-224/95, Tombesi m.fl., Sml. I, s. 3561, præmis 36.)

29 Medlemsstaterne skal i henhold til artikel 2, stk. 1, i direktiv 89/592 forbyde personer, der som følge af deres stilling, deres erhverv eller deres besiddelse af

kapitalinteresser i et udstedende selskab er i besiddelse af en intern viden, direkte eller indirekte for egen eller tredjemands regning at erhverve eller afhænde værdipapirer i det eller de udstedende selskaber, som berøres af denne interne viden, idet de bevidst udnytter denne.

30 Artikel 6 i direktiv 89/592 gør det bl.a. muligt for medlemsstaterne at fastsætte strengere bestemmelser end dem, der er foreskrevet i direktivet, forudsat at sådanne bestemmelser finder almindelig anvendelse.

31 Den belgiske regering har anerkendt, at den nationale lovgiver har gjort brug af muligheden for at fastsætte strengere bestemmelser for så vidt angår det i artikel 2, stk. 1, i direktiv 89/592 nævnte forbud ved ikke at medtage betingelsen vedrørende »bevidst udnytte[-lse]« af intern viden. 1990-lovens artikel 182, stk. 1, forbyder således de personer, der er omfattet af bestemmelsen, og som er i besiddelse af en viden, som de ved eller ikke med rimelighed kan undgå at vide er intern, at erhverve eller afhænde værdipapirer, hvis kurs kan påvirkes mærkbart af denne viden.

32 Endvidere har den nævnte lovgiver i den definition af intern viden, der er givet i 1990-lovens artikel 181, indført supplerende præciseringer i forhold til den definition af intern viden, der findes i artikel 1 i direktiv 89/592, som omfatter ikke-offentliggjort viden, som er af en præcis karakter og vedrører en eller flere udstedere af værdipapirer eller et eller flere værdipapirer, og som, hvis den blev offentliggjort, »mærkbart ville kunne påvirke kursen på det eller de pågældende værdipapirer«. Det må imidlertid fastslås, at de supplerende præciseringer, som 1990-lovens artikel 181 indeholder, kun vedrører den viden, der besiddes af en særlig kategori af aktører på de finansielle markeder, nemlig holdingselskaber, og at de ikke i almindelighed vedrører en bestemt type viden, der kan påvirke kursen

på værdipapirer eller andre finansielle instrumenter, uanset hvilken retlig status eller karakter, som den fysiske eller juridiske person, der besidder denne viden, har.

33 En sådan bestemmelse kan følgelig indebære, at der i strid med artikel 6 i direktiv 89/592 indføres en særlig ordning for en kategori af aktører på de finansielle markeder, medmindre de præciseringer, der gives, kun klargør den almindelige definition af intern viden for denne kategori af aktører uden på nogen måde at ændre denne definitions rækkevidde.

34 Det tilkommer den forelæggende ret at fastlægge, om de præciseringer, lovgiver har indført i 1990-lovens artikel 181 om den viden, der besiddes af holdingselskaber, sammenholdt med samtlige de bestemmelser i national ret, der regulerer denne artikels anvendelse, medfører, at omfanget af den viden, der betragtes som intern for holdingselskaber, begrænses i forhold til omfanget af den viden, der betragtes som intern i henhold til den almindelige definition heraf, som den samme bestemmelse giver. Den forelæggende ret kan således afgøre, om holdingselskaber og de personer, der har adgang til holdingselskabernes viden, omfattes af en mere gunstig ordning end de andre aktører på de finansielle markeder i forhold til forbuddet mod at anvende intern viden, som defineret i direktiv 89/592, og navnlig i forhold til de ved 1990-loven indførte bestemmelser, der er strengere end de i direktivet fastsatte.

35 Herefter skal de to første spørgsmål besvares med, at artikel 6 i direktiv 89/592 ikke er til hinder for, at der anvendes bestemmelser i en medlemsstats lovgivning, der er strengere end dem, der er fastsat i dette direktiv for så vidt angår forbuddet mod at udnytte intern viden, forudsat at rækkevidden af den definition af intern

viden, der gælder ved anvendelsen af denne lovgivning, er den samme for samtlige de fysiske eller juridiske personer, der er omfattet af denne lovgivning.

Det tredje spørgsmål

36 Den forelæggende ret ønsker for det tilfælde, at nationale bestemmelser, der er strengere end dem, der er fastsat i direktiv 89/592, måtte være uforenelige med dette direktivs artikel 6, som følge af at de ikke finder anvendelse i almindelighed, nærmere bestemt at få oplyst, om disse strengere bestemmelser skal anses for at være ugyldige, eller om de skal anvendes over for samtlige aktører på de finansielle markeder, herunder over for dem, der er undtaget herfra i medfør af den nationale lovgivning, der er fundet uforenelig med direktivet.

37 Det er med hensyn hertil tilstrækkeligt at fastslå, at hvis de bestemmelser i en medlemsstats lovgivning, der strengere end dem, der er fastsat i direktiv 89/592, er uforenelige med dette direktivs artikel 6, er de i strid med fællesskabsretten og kan derfor ikke anvendes over for nogen aktører på de finansielle markeder.

38 Herefter skal det tredje spørgsmål besvares med, at såfremt nationale bestemmelser strider mod artikel 6 i direktiv 89/592, som følge af at visse fysiske eller juridiske personer specifikt fritages for et forbud mod at udnytte intern viden, der er strengere, end det i dette direktiv fastsatte forbud, skal den nationale ret undlade at anvende disse strengere bestemmelser over for samtlige de personer, som de kunne finde anvendelse på.

Sagens omkostninger

39 De udgifter, der er afholdt af den belgiske, den nederlandske og den portugisiske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Rechtbank van eerste aanleg te Gent ved dom af 27. januar 1999, for ret:

1) **Artikel 6 i Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989 om samordning af retsforskrifterne vedrørende insider-handel er ikke til hinder for, at**

der anvendes bestemmelser i en medlemsstats lovgivning, der er strengere end dem, der er fastsat i dette direktiv for så vidt angår forbuddet mod at udnytte intern viden, forudsat at rækkevidden af den definition af intern viden, der gælder ved anvendelsen af denne lovgivning, er den samme for samtlige de fysiske eller juridiske personer, der er omfattet af denne lovgivning.

2) Såfremt nationale bestemmelser strider mod artikel 6 i direktiv 89/592, som følge af at visse fysiske eller juridiske personer specifikt fritages for et forbud mod at udnytte intern viden, der er strengere, end det i dette direktiv fastsatte forbud, skal den nationale ret undlade at anvende disse strengere bestemmelser over for samtlige de personer, som de kunne finde anvendelse på.

Gulmann Skouris Puissochet

Schintgen Macken

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. maj 2001.

R. Grass

Justitssekretær

C. Gulmann

Formand for Sjette Afdeling